

1.

Õhtuks on Kateriin tavaliselt nii väsinud, et selle asemel et last magama panna, paneb laps hoopis tema magama. Kell kolmveerand kaheksa, kui Kateriin klaasistunud pilgul telekat klõpsib, tuleb talle meelde, et nii.

„Peseme hambad ära!” On aeg. Head lapsed on puhanud lapsed. Natuke vaidlemist ja koristamist, jogurtit ja nõude masinasse ladumist, ning pool üheksa on nad voodis. „Kus sa täna tududa tahad?” küsib ta lapselt ja laps valib kas oma võreka suure voodi jalutsis või toob võrekast padja ja viskab ennast risti Kateriini-Riho patjade vahele. Kateriin pikutab lapse kõrval ja mõtleb, et kümme minutit veel, siis kalli-musi ja ta läheb elutuppa arvuti taha. Päris tihti see töötab, laps lehvitab talle ja võtab oma musta kaisukassi tihedasse embusesse. Järgneb vaikus. Natuke oleks veel vaja tööd teha.

„Jajah, Mõmmi-laulu, teeme ühe korra veel Mõmmi-laulu,” ütleb Kateriin läbi haigutuse ja vaatab silmanurgast neoonsiniste numbritega kella kummuti peal. Kella kuma on nii intensiivne, et öölampi pole vajagi, pealegi paistab ka terrassivalgustus läbi

kardinate. Teisel pool terrassi on kasvuhoone ja selle taga naabrite maja, kus samuti põlevad tuled. Küllap neilgi pannakse praegu magajaid magama. Igaõhtune külm on kehas, nii et Kateriin tõmbab endale teki tihedamalt peale.

Laps aga, kavalpea, silitab tema kätt ja hingab oma magusat hambapastahingeõhku Kateriinile näkku. Kui Kateriin enam laulda ei jaksa, laulab laps ise oma algaja keelega mõnest silbist üle hüpates, et „kiisud keerutavad tantsu” ning „kahekesi astuvad Ott ja Ott”, ja sinna viimane vastupanu jääbki. Suur sügav tonnraske uni vajub Kateriini peale. Väsimuseuni, mida vallaline-rahutu Kateriin seitse aastat tagasi pühapäevaõhtuti vihase trenniga taga pidi ajama, aga ikka ei leidnud. Nüüd pole probleemi. Kogu aeg vaid magaks.

Kell neli teeb Kateriin silmad lahti. Laps on poti peal ja pisib ning poeb ise voodisse tagasi. Väike tubli inimene. Riho ei ärkagi, laps magab kohe edasi, aga nüüd on Kateriin üleval. Kui sa kukud ära kell üheksa, saab seitse unetundi täis kell neli ja nii on. Kateriin keerab külge.

Ei aita.

Teine külge.

Nüüd on nunnu koosmagamine jube tüütu. Lapse teravad kannad suruvad Kateriini kõhtu. Läbi akna on hästi vaikselt kuulda kassi näugumist: rotid püütud, laske tuppa.

Kateriin laseb kassi sisse, käib vetsus, poeb tagasi voodisse ja ei midagi. Mõttetu. Selg hakkab suurest lamamisest valutama. Nutikella rihm poob ennast veenidesse. Nii kolib ta varsti elutuppa diivanile ning paneb teleka mängima. Kui tuleb mõni värviline Ameerika värk, mida ta juba sada korda näinud on, no näiteks „Sõbrad” või „Seks ja linn”, keerab Kateriin mõlemast puldist heli kõige vaiksema peale, keerab näoga seina poole,

tõmbab peale kolm pleedi ja paneb silmad kinni. See on tema trikk unetust üksindaelust, siis mängis tal igal öösel elutoas telekas. Lasti kogu aeg Kardashiane ja Kimi vaikne ninahäääl oli hästi lohutav. Lõpuks kannab see su unne ära, võib kindel olla. Kim räägib oma saabastest, pole midagi uinutavamamat.

Kell kuus viiskümmend mängib Riho äratuskell klassikalist muusikat. Riho ja Kateriin tähistasid alles suvel oma viiendat aastapäeva. Panid kinni kalli mõisahotelli, sõitsid suure palavaga sinna, käisid pubis ja siis jäi laps haigeks. Muidugi oli neil laps kaasas, sest miks mitte. Tema on ju ka inimene ja tahab hotellis ja väljas söömas käia, ütlesid Riho ja Kateriin teineteisele. Laps oksendas mitu korda voodi täis ja higistas endale ligi neljakümnese palaviku. Pakkides polnud kumbki muidugi ibuprofeeniirupit kaasa võtnud, oi ei. Kateriin otsis igaks juhuks koti veel kord läbi, aga käe alla jäid ainult tema uus öösärk ja kreemipudel. Riho seikles pool ööd retseptiooni vahet ja proovis rohtu leida ning Kateriin hoidis jahedat kätt lapse laubal, kuni laps talle sülle kustus.

Riho on ilus mees. Imelikult ilus mees, nagu ajakirjast välja lõigatud ja liimipulgaga Kateriini ellu kleebitud. Tal on tedretähnid ja rohelised silmad, see on selline modelliilu, erakordne. Kui Riho suvel, määrdunud-higine maika seljas, päikese käes tööd teeb, on päris piinlik, see meenutab Marlboro reklaami sellest ajast, kui suitsetamine oli veel lahe. Valgus peegeldub musklikontuuridelt. Kateriin on ennast alati pigem tavaliseks pidanud. Laps muidugi läks Rihosse ja sai Riho perekonnanime.

Ilus küll, aga igasugu vigadega, lohutab ennast vahel Kateriin. Näiteks see hommikune ärkamine, kümme minutit enne seitset panna selline virga inimese äratuskell, aga siis edasi magada, nii et ärkab ikka ainult Kateriin. Palju ta jõudis veel diivani

peal tukkuda, tunnikese? Kui debiilne, lähed küll kell üheksa magama, aga hommikul oled ikka väga väsinud. Kateriin vajutab köögis kohvimasina nuppu ja kallab lapse klaasi jogurtit. Varsti kostabki esikust väikeste kandade tümps-tümps-tümps. Riho muidugi magab sisse, nii et Kateriin teeb talle võileiva kaasa ja laseb mehe kohvi termotassi.

Kell pool kümme jõuab Kateriin oma kolmteist aastat vana sinise Volvoga linna. Liivalaia tänaval on tige tuul ja kuna päike paistab oktoobri kohta armsasti, on tänavad täis ärapetunud ja õhukeselt riides, kuid külmast krimpsus näoga inimesi. Kateriin jätab auto Swedpanga parkimistsooni, kus on esimene tund tasuta, ning läheb nurga peale kohvikusse. Ta kõnnib mööda hommikusöögibuffeest ja istub teenindajast kõige kaugemasse lauda diivanile, mis on liiga madal, et mugavalt trükkida. Aga vaade on seal hea, mitmesse suunda. Teisel pool tänavat ehitavad kraanad büroohoonet. Kas laps oleks pidanud minema talvekombe, mitte ilma voodrita sügiskombega? Vaatad ilmteadet ja näitab päikest kümne kraadiga ning oledki õnges.

Tund aega hiljem hakkavad kohvikusse esimesed lõunatajad tilkuma. Nad tulevad gruppidena, kolleegid koos. Istuvad neljastesse laudadesse ja naeravad, et lõunabuffee kala tomatikastmes on külm ja maitsetu. „Otse sügavkülmast,“ heidab üks kiilakas mees kampsunites naiste seltskonnas nalja ja kõik naeravad. Lõhnab küll nii hästi, et Kateriinil hakkab keel suus ringi käima, aga ta veel ei taha süüa. Mariann pole veel Messengeris vastanud, et kas õnnestuks koos söömas käia. Mariann töötab siinsamas, Tornidemäe taga, ja Kateriini tegelikult häirib, et nad viimasel ajal nii harva näevad. Mariann elab linnast parkümend kilomeetrit väljas ja rebib, üksikema tapjapilk silmis, tööd reklaamiagentuuris. Pole ime, et neil ei õnnestu üldse sama laua

taha sattuda. Peab mõtlema ummikute ja musta pesu peale, nad ei ole enam kumbki kahekümnendates.

Pealegi oleks vaja veel kirjutada.

Kateriinil on oma pisikene mikrofirma, mille alt ta müüb siia ja sinna tekste või koolitusi. Fimal läheb juba mitu aastat ühtemoodi, alla keskmise, aga päris ilma tööta ka ei ole. Mariann on oluliselt edukam ja vahel püüab Kateriinile siit-sealt tööotsi visata, aga kunagi ei jõua need asjad lepingute ja ülekanneteni.

„Kurat, mulle aitab, ma lähen päris tööle,“ käratab tavaliselt Kateriin kaks nädalat enne palgapäeva kas Rihole või Marian-nile, umbes sel ajal, kui raha otsa saama hakkab. Nii Riho kui Mariann ohivad siis, et mis sa jamad, sul on su vabades, sul on su pikad päevad kodus või kohvikus, sa teed nii ägedat asja. Küll sa veel läbi lööd. Kümne aasta pärast on sul kümme orja, kes sinu eest meile kirjutavad, kuni ise basseini ääres tukud.

Kateriin muidugi ei usu seda kümne aasta juttu, aga, tõepoo-lest, enamik tema noortest tuttavatest nii elabki, et päriselt tööd ei tee. Kuidagi imelik oleks kusagile minna. Iga päev? Samal kellaajal? Keskmise palga eest? Mitte et praegu rohkem saaks, aga praegu kulub ikkagi aega vähem.

Kui Kateriin oma sõbrannade peale mõtleb, siis on nad kõik päevavargad, aga igaüks eri mõttes. Üks keerutab apteegiketile sotsiaalmeediat, teine elab blogimisest, kolmas on režissööri assistent halbade Eesti sarjade juures, neljas pakub IT-firmadele projektipõhist personalivärbamist ja nii edasi. Tallinna kohvikupidajad peavad praeguseks juba vihkama neid üksikuid arvuti taga istujaid, kes persetavad tooli sisse lohku ega telli mitte kolme käiku, vaid ühe kohvijoogi pooleteise tunni peale.

Kateriin küll teeb oma tavalise tiiru CV-online'is, aga ei kandideeri kuskile. Tal on praegu pikem kokkulepe Tartu Ülikooliga,

sealt telliti kümne eriala kohta kümme reklaamvideot, mis peavad meelitama rahvast kevadistele sisseastumiskatsetele. Kateriin peab müüma farmatseutikat, robotikat ja keemiaõpetajaks hakkamist, kui mitmekülgsest veider. Aga koormust on piisavalt, nii et ei saakski mujale täiskohaga minna, isegi kui tahaks.

See on üks nõiaring, mille mootorit õlitab miinimumpalk ja neljasajaeurone fiktiivse kontori üür, mida Kateriin endale oma mikrofirmast maksta suudab. Sinna lisanduvad paarist koolist kirjutamiskursuste eest mõned pisikesed summad, mis ei ole ka stabiilsed. Pärast Rihole poole kodulaenu ja poolte kommunaalide kandmist jääb tavaliselt arvele paar sotti. Kateriin ohkab ja tellib ühe tee ning hüppab korraks kohvikust välja jõleda tuule kätte, et parkimiskella tunni võrra edasi keerata. Sukkpüksid kisuvad varba juurest sellise näoga, et õhtuks on seal auk.

2.

Kella kolme ajal jõuab Kateriin vaatama oma kasuisa. Pärast ema surma on ta ikka jäänud väiksest korterist Majaka tänaval läbi käima, et uurida, kas vanamehel on vaja natuke lobiseda või midagi poest tuua. Korra kuus käivad nad Rihoga kahekesi, et puurida ja parandada, mida vaja. Holger hakkab juba kaheksakümmend viis saama, see pole naljaasi.

Kateriin ja Riho said tuttavaks ööklubis kell pool neli hommikul ja kuigi võiks arvata, et pole just parim koht perepoliitikast vestlemiseks, tegi Kateriin ikkagi juba pärast kolmandat tantsu selgeks, et Rihol lapsi ei ole. Kateriini mõlemad kaks pikemat eksi olid lastega ja see tähendas pidevat tegelemist laste emadega, see oli draamade, üksinda patja nutetud jõulude ja üksinda käidud reiside elu. Kateriinile ei meeldinud see põrmugi, kärgperendus ei olnud üldse tema jaoks, ja kui Riho üle KukuKlubi kõlaritest tümpsuva ABBA röökis, et tõesti, ei, lasteni pole veel jõudnud, siiani ainult harjutanud, siis andis see talle Kateriini silmis kohe kaksteist punkti. Kärgperendus – tore, aga mitte mulle. Umbes nagu ka veganlus või jooga. Ei diskrimineeri, aga unustage ära.

Mis on veider, sest just kärgperes oli Kateriin kasvanud, ja seda ammu enne, kui neid asju nii hakati nimetama. Oli kasvanud, ja õnnelikult, ta armastas oma kasuisa väga. Tema pärisisa oli pildist täiega väljas ja ema nüüd juba kolmed jõulud surnud, ning seda tähtsamaks muutus Kateriini jaoks vana Holger.

„Tahad, ma toon sulle veel poest midagi?“ küsib Kateriin, nagu ta alati enne minekut küsib, prügikott ja taarakott juba ukse kõrval valmis. Prügi on hästi tihedalt ja korralikult kotti volditud, aga ikkagi paistab seda palju rohkem kui tavaliselt.

Holger tuleb elutoast, mille seinad ägisevad raamaturiiulite all, kaasas tuhmmustade kaantega õhuke raamat. „Näe, seda ma tahtsin, et sa loeksid. Krossi novellid, loe siit kohe esimest, kohe esimest lugu, selle nimi on „Rist“.“

„Ma loen nad ikka kõik läbi.“

„Ei, sa noor inimene, kus sul seda aega. Võid ainult esimese ka lugeda. See räägib tema vanaisast, kuidas vanamees, vana sepp, teeb enda perekonna hauaplatsile uhke rauast risti, aga kontrolör ei luba teda selle kolakaga rongi ja siis nad kõnnivad kahekesi – vanamees, rist seljas, ees, ja poisike kannul – mööda tervet pikka raudteed Balti jaamast kuni Rahumäeni välja. Kui kohale jõuavad, paneb vanamees risti paika, istub maha ja sinna surebki. See oli tema viimane tegu ja viimane lugu. Väga ilusti kirjutab,“ hakkab Holger ketrama selle õpetav-naljaka häälega, millega ta ikka Kateriiniga räägib. Kateriinile tuletab see meelde, kuidas Holger aitas tal viiendas klassis ajaloo kontrolltöö jaoks õppida.

Ajalugu oli Kateriinile nii kohutavalt keeruline aine, sest ta võis ju õpikust kõiki neid aastaarve ja fakte lugeda, aga ta nagu ei näinud neid. Ta ei suutnud neid uskuda. Mis mõttes pärisorjad, mis asja? Holger siis naeris, istus Kateriini toas tema voodiäärele

ja hakkas otsast keerutama, et mis see Mahtra sõda ikka nii väga ära oli. Võtsid talumehed viinast ninad täis, tõid küüniseina äärest hangud ja surusid need sügavale mõisnikuhärra pehmesse tagamenti. Pärast said kõik mässajad korralikult peksa ja oldi aga orjad edasi. Siis hakkaski Kateriin Holgeri raamatuid lugema, sest ilukirjandus aitas tal maailma ette kujutada ja tegi selle selgemaks kui kooliõpikud. Tavaliselt oli Kateriinil tunniski salaja eesistuja selja taha mõni mitteeakohane romaan peidetud, nii et õpetaja jutt läks kõrvust mööda ja trükitud sõnad tulid selle asemele.

„Ah sa pagan, ma rääkisin nüüd lõpu ära,“ ütleb Holger ja kohendab prille. Kateriin hakkab naerma.

„Ega siis ainult lõpp ei loe.“ Kateriin valib alati Holgeriga koos olles sõnu, sest tahtis juba lapsena olla sama tark kui tema.

„Noh, too tagasi, kui ei meeldi. Või anna lapsele sodida. Kui vana ta nüüd juba on?“

„Sa tead väga hästi, kui vana ta on.“

„Räägib korralikult?“

„Mitte nii korralikult kui sina.“

„Ega uued põlvkonnad ei hakkagi enam niimoodi rääkima nagu meie. Keel solgitakse aina ära, juba võib ise valida, kas ütled, et „õieti“ või „õigesti“. Varsti ei ole enam seal kah vahet, kas ütled, et „siga“ või „kana“ või „kägu“ või „tegu“.“

„Kuule, Riho tuleb järgmine nädal ja parandab sul selle köögi-kapi ka ära. Alumine uks ei käi enam lahtigi. Ma ei saanudki vaadata, palju sul seal makaroni ja riisi on.“

„Ega makaronis ja riisis ei ole asi,“ vastab Holger ja ei vaata nüüd enam mitte Kateriinile silma, vaid kuskile lae ja vannitoa-ukse vahele. „Tühisustega ma sind ei vaevaks.“

„Mis siis on?“

„Vaata, mul need jalad ei ole enam need, mis nad enne olid.“

„Mul ei ole ka jalad enam need, mis nad enne olid,“ proovib Kateriin nalja teha, aga kurgus tal juba kipitab.

„Kateriin, ma ei ole juba kuu aega siit neljandalt korruselt alla saanud. Toidu toob ju tänapäeval kuller ukse taha, aga kas siis inimene ainult toidu pärast tahab kodust lahkuda! Ikka hinge pärast ka. Õnneks on rõdu, sealt ma käin ja vaatan vähemalt taevast. Taevas on siin, üleval, lähedal, aga maa? Maad tahaks ka näha.“

„Siis viime su arsti juurde. Viime su arsti juurde ja teeme korda. Ongi kogu moos. Miks sa varem midagi ei öelnud? Ma ka ei ole ju selgeltnägija, ma ei saa ju ka kõiki su asju ära arvata! Mida ma küsin sult kogu aeg, et kas midagi on vaja või saab veel teha!“ Kateriin ise ka ehmatab sellest, kui ärritunult tema hääl kõlab. Vähe pole puudu, et Holger hakkaks nutma. Issand jumal, palun ära hakka nutma, mõtleb Kateriin.

„Nojah, ei sinu pangakaart ega Riho kuldsed käed mulle uusi jalgu ei hangi. Ega polegi nii väga jalad, selgroos on see valu. Jalad on lihtsalt nagu pakud all.“

„Lähed arsti juurde. Panen mina aja või paned sa ise?“

„Eks ma siis panen.“

„Okei. Ma pean lasteaeda minema. Ajame selle asja korda, eks.“

Holger noogutab nagu väike laps, kelle vastu on ülekohtune olnud. Noogutab ja teeb vapra näo pähe ning surub Kateriinile Krossi „Silmade avanemise päeva“ vastu rinda. Miks nüüd on vaja selle suremise-novelliga tulla? Kateriin tahaks kiiresti sealt korterist välja, nii et ta rapsib endale kilekotid kätte otsa ja ei ütle korralikult head aegagi.

Järvevanal Nõmme poole sõites vajutab Kateriin eneselegi märkamata üheksakümmend sisse ja keerab ühele rahulikule

Škodale ette. Kui ta tee ääres üht seljale keeratud sedaani näeb ja selle ümber askeldavate politseinikute vahelt aru proovib saada, kas oli laip ka, hakkab korralikumalt sõitma.

Vabaduse puisteel, kui raadiost tuleb muu saasta vahele Julio Iglesiase originaalses esituses „La Paloma“, helistab Mariann ja Kateriin peab oma manguitaalia keeles laulule kaasa röökimisest loobuma.

„Tsau, sorri, hullumaja,“ alustab Mariann kohe. Õige, nad pidid ju lõunale minema ja, polnud eriti üllatav, ei läinud. „Aga mul on uudiseid!“

„Nii?“ Kateriin võtab äkiliselt vasakusse ritta, sest buss number 18 hakkab tema ees aeglustama.

„Mul on uus potentsiaalne, kuidas ma ütlen, pühadeperioodi-armuke. Keegi ei taha ju jõulude ajal üksi olla.“

„Kui mulle ämma pere külla tuleb, siis ma vahel tahaks väga üksi olla.“

„Kujutad ette, ma panin ju Tinderi kinni. Mõtlesin, et mul ükskõik, mul pole aega järjekordse memmeka emotsionaalseid sokke pesta, ma saan ise ka oma õnne eest hoolitseda. Ühesõnaga, valmistusin juba totaalseks vaikuseks, põhimõtteliselt nunnaeluks. Ja siis, see oli üle-eelmisel nädalal, käisime me terve tiimiga Riias mingit üritusturunduse messi vaatamas ja muidugi see Frederik, kes...“

Kateriin märkab silmanurgast, et juba näitab viit Nõmme ujulale ja tõmbab paremasse ritta kahe Subaru vahele tagasi. Tööpäeva lõpus voorib Pärnu suunal Tallinnast välja terve laulupidu pereväärtusi, kõigil batuudid aias ja kindel plaan bossilt järgmisel kuul palka juurde küsida, et põnnid ikka enne uut kevadet Egiptusesse või vähemalt Türki viia. Ja neil kõigil on alati kiire. Jäätis juba sulab.

„Hommikul, kui ta ikka veel mu hotellitoas oli, siis ma mõtlesin, et no mida ma teen, selles mõttes, et kõik teavad, et Frederiku naine on ju meil kõige suurema kliendi kommunikatsioonispetsialist ja konkreetselt toob meile iga kvartal veerand käivet...”

Mariann pole veel poole pealgi oma seebiooperiga. Kateriin proovib paar korda midagi vahele öelda, aga mis tal ikka öelda. Mariann mängib seda mängu juba kümme aastat: valib alati kaks korda aastas endale uue armsama, kellesse pea ees sukelduda, kellega kiiresti nii emotsionaalselt kui metafooriliselt kokku kolida, ära armuda, ning siis viis minutit hiljem hakata imestama, et miks midagi välja ei tule. Tõepoolest, miks ei tule kunagi midagi välja? Marianni mehed on alati eranditult kas juba naisel, elavad kaugel, põevad kõiksugu sõltuvus- ja käitumishäireid, ei saa laste või kriminaalkaristuse pärast tõeliselt pühenduda või osutuvad muul moel parimal juhul ebapiisavaks, halvimal ohtlikuks. Eelmine kutt oli – see selgus alles pärast seda, kui Mariann jõudis teda tutvustada tervele sõpruskonnale ja oma lapsele, kahe peale väikelaenu võtta ning tüübi kolm hamba-proteesi kinni maksta – üpriski kapist väljas homo, kes oma puudujääke Marianniga ühteheitmisel seletas traumaga, mille oli põhjustanud tema eks. „Ta ütles kogu aeg, et ma ei saa hakkama, ja siis ma ei saanudki enam,” kurtis keskeale liginev soonilise kaelaga kolge, kellega Kateriin oli juba leppinud ja pidude jaoks mõned ühised teemad leidnud. Vahel ta ikka veel laigib Kateriini asju sotsiaalmeedias ja see paneb teda alati Rihole torisema, et kolmkümmend kolm protsenti mu sõbralistist koosneb mu sõbrannade eksidest. Oh, Riho, vigadega küll, aga milline kullatükk ta kõigi nende Marianni tollide kõrval on!

„Ja ma tean, et seks on seks ja seks abielus bossiga on seks abielus bossiga, aga nüüd ma ei saa, ma lihtsalt mõtlen kogu aeg,

et samas, see säde on nii tugev ja sädemed, tead ju küll, Kateriin, ei valeta, kui nad nii tugevad on,” hakkab Mariann lõpule jõudma, kui Kateriin lasteaia ette pargib. Kell on juba nii palju, et kümne auto parkla on paksult täis ning õnnetumad peavad autod kaugemale tänavale jätma, aga just õigel hetkel jääb värava kõrval kõige magusamal kohal plats vabaks ja Kateriin kasutab kiiresti võimalust. Suund sisse, rool sujuvalt vasakule lõppu ja gaasi. Siis jääb Kateriin vaatama tursket kogu nahktagis, kes just samal hetkel lasteaia hoovi astub.

„Mariann, kuule!” ütleb Kateriin hoopis teise häälega kui enne, ja Marianni lobin katkeb.

„Mida?” Kateriin ei vasta kohe ja Mariann arvab, et see on hoopis teisel põhjusel. „Mis kombulspolitsei sina oled? See on ikka nii klišee, et teine naine on kohe süüdi! Ma selliste asjade peale ütlen, et need mehed, kes oma naisi petavad, nad ikka peaks esimese asjana vaatama peeglisse ja siis...”

„Mariann, kuule!” alustab Kateriin uuesti.

„Mida?”

„Ta on jälle siin.” Nüüd Kateriini hääl väriseb ja see värisev hääl jõuab samal ajal mõelda, kui absurdne, et ta ikka veel kardab. Mida tema kardab? Just leppisime ju sipelgate asjus kokku! Kateriin isegi ei olnud seal sel ööl! Ta isegi ei olnud see, keda üritati ära tappa! Teda ei kägistanud keegi ja tema ei jooksnud paljalt majade vahel ja tema ei löönud palja käega läbi akna-klaasi, et põgeneda!

„No pole midagi. Oota natuke ja ongi kõik,” ütleb Mariann, kelle hääl on samuti muutunud. Mariann tunneb Kateriini üle poole elu, muidugi ta saab ilma ütlemata aru, mis on juhtunud. „Oota, kuni ta ära läheb.” Nüüd on nad nagu hirvekesed keset Tallinna-Tartu maanteed, kes peavad teineteist julgustama, et

ikka edasi joosta. Kui sa oled juba üle esimese sõidurea kapanud, siis pole enam tagasiteed.

Kateriin keerab süüte välja ja võpatab, kui selle peale auto-salongis tuled automaatselt põlema lähevad. Ta teeb ukse praokile lahti, mis tuled jälle kustutab, nii et Kateriin saab pimeduses jälgida, kuidas Maarek, nii tuttava oleku ja näoga isegi pärast kõiki neid aastaid, lasteaiarõõmsalt valgustatud uste vahele kaob. Kateriin laseb ennast istmesse lössi ja teab, et tema laps peab ootama, sest ta ei saa samal ajal koos Maarekuga koridori kingi kinni nõõrima minna. Pole midagi, ju laps mängib, ju tal on tore.

Alles veerand tunni pärast tuleb Maarek koos kahe kuueaastasega välja. Tüdruk, uues kummikombes ja sellise näoga, et lõpetab hiljemalt sel aastal alghariduse, kõnnib rahulikult Maareku kõrval ja räägib talle midagi. Poiss jookseb ümber nende ja loobib põõsastesse kivikesi. Maareku nägu on lahke ja kui ta vastutulevatele emadele värvavat lahti hoiab, meenub Kateriinile, et sarmist polnud tal kunagi puudu. Kuidas nad vanasti tantsisid ja jõid! Maarek jagas džentelmenlikult tähelepanu nii Mariannile kui Kateriinile ja tõi baarist järjest uusi šotikandikuid! Kateriin oli veel nii noor ja vaene, et selline žestitegemine võttis tal alati hinge kinni. Ja siis saatis Maarek alati Kateriini taksoga koju ega lubanud juhul enne edasi sõita, kui Kateriin oli turvaliselt trepikojas! Nii armas! Nii nunnu! Tõeline mees!

Kateriin neelatab ja meenutab endale, et ei pidanud ju enam kartma. Siis lööb ta autoukse selja taga kinni ja toob oma lapse ära. Laps on päeva jooksul meisterdanud käbidest siili, mille õpetaja lahkesti koju kaasa annab.

„Näe, emme. Vaata. Siil,“ ütleb laps, kui nad koos üle hoovi kõnnivad.

„On jah siil.“